

Arrest

nr. 68 625 van 18 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, die verklaart van Israëlsche nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 mei 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 13 juli 2011, beide beslissingen aan verzoekster ter kennis gebracht op 13 juli 2011.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 december 2009 dient verzoekster samen met haar echtgenoot en kinderen een aanvraag in om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 14 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing wordt samen met een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekster ter kennis gebracht op 14 april 2011.

Tegen deze beslissingen dient verzoekster op 11 mei 2011 een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 17 mei 2011 wordt de beslissing van 14 januari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard en het daarmee samenhangende bevel om het grondgebied te verlaten, ingetrokken.

Eveneens op 17 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf opnieuw ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing wordt aan verzoekster ter kennis gebracht op 13 juli 2011. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.12.2009 werd ingediend door :

G., M.(...) (R.R.: (...)), geboren te U.(...) op (...)1972

+ zijn echtgenote:

B., L.(...), geboren te K.(...) op (...)1972

+ hun kinderen:

G. (B.), M.(...), geboren te I.(...) op (...)1992

G. (B.), S.(...), geboren te U.(...) op (...)1996

G.(B.), A. B.(...), geboren te I.(...) op (...)2002

Nationaliteit: Israël

Adres: B.(...) verdieping, 2018 Antwerpen

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkenen halen aan dat zij geregulariseerd willen worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkenen willen zich beroepen op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar betrokkenen hebben noch een periode van wettig verblijf gehad voor 18.03.2008 of noch voor deze datum geloofwaardige pogingen ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen. Betrokkenen tonen dit niet aan, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene aanwijzingen van terug te vinden. Betrokkenen kunnen zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Verder beroept de heer G. M.(...) zich eveneens op het criterium 2.8B van de instructie van 19.07.2009. Hij legt hiervoor een arbeidscontract voor bij C.I.(...) BVBA d.d. 09.11.2009. De duur van het arbeidscontract loopt tot het einde van de werf. Volgens de instructie van 19.07.2009 dient de arbeidsovereenkomst echter van onbepaalde duur of minstens voor een duur van 1 jaar te zijn.

Betrokkene beroepen zich eveneens op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar zij voldoen echter niet aan de cumulatieve voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op deze basis. Om hierop allereerst eventueel aanspraak te kunnen maken, moet immers een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Alleen de heer G. M.(...) doet dit, doch hij slaagt er verder niet in om aan te tonen dat hij sinds ten minste 31 maart 2007 ononderbroken op het grondgebied verblijft. Geen van de voorgelegde stukken, waaronder een doktersattest d.d. 27.10.2009, twee huurovereenkomsten d.d. 10.11.2005 en 25.01.2006 alsook de getuigenverklaring d.d. 02.10.2009 kunnen immers weerhouden worden als bewijzen dat betrokkene hier ononderbroken verblijft sedert 31 maart 2007.

Allereerst werd het doktersattest d.d. 27.10.2009 afgeleverd op naam van betrokkene's echtgenote, B.L.(...). Deze verklaring kan enkel eventueel aantonen dat zij voor 31 maart 2007 reeds op het Belgisch grondgebied heeft verbleven, maar bewijst geenszins dat hij hier ononderbroken verblijft sinds 31 maart 2007. De twee huurovereenkomsten tonen slechts aan dat betrokkene voor de periodes 2005-2006 en 2006-2008 een studio huurde; de getuigenverklaring louter dat de heer G.M.(...) 9200 euro betaalde aan de heer in het kader van de laatste huurovereenkomst. Hierin wordt echter niet gespecificeerd hoe en wanneer hij dit deed. Aangezien bijgevolg noch uit de voorgelegde stukken, noch uit het administratieve dossier kan afgeleid worden dat de heer G.M.(...) hier sedert 31 maart 2007 ononderbroken verblijft, wordt zijn ononderbroken verblijf in België sedert die datum niet bewezen geacht. Wat dus inhoudt dat hij evenmin aanspraak kan maken op het criterium 2.8B.

Het feit dat betrokkenen een appartement huurden, de heer G.M.(...) werkbereid is en zicht op werk heeft, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Wat tenslotte het aan het verzoekschrift toegevoegde doktersattest betreft d.d.27.10.2009; de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Het staat betrokkene echter vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17.05.2007 (BS 31.05.2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15.09.2006: via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel."

Op 13 juli 2011 wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) betekend. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Reden van de beslissing :

De betrokkene verblijft in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt sr niet fn het bewijst te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art 7, alinea 1,2° van de Wet van 15 december 1980). Betrokkenen tonen niet aan sedert wanneer zij in België zijn."

2. Over de rechtspleging

Verzoekster stelt in haar inleidend verzoekschrift *"om deze redenen, onder alle voorbehoud en zonder enige nadelige erkenning"*. In zoverre verzoekster zich hiermee het recht wil voorbehouden alle andere middelen in de loop van het geding te kunnen opwerpen, wijst de Raad erop dat luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet, het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van feiten en middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Een nieuw middel kan enkel voor het eerst ontvankelijk worden opgeworpen in de loop van de procedure wanneer het niet kon worden aangevoerd in het verzoekschrift omdat de nodige gegevens daartoe niet bekend waren of wanneer het een middel betreft dat de openbare orde raakt. Verzoekster kan zich aldus niet het recht voorbehouden alle andere middelen te doen gelden in de loop van de procedure. Indien verzoekster zich hiermee het recht wil voorbehouden om nog aanvullende stukken neer te leggen, wijst de Raad erop dat hij slechts beschikt over een marginale toetsingsbevoegdheid teneinde de wettigheid van de bestreden beslissing na te gaan, zodat geen rekening kan worden

gehouden met stukken die niet aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld en welke niet betrokken werden bij de oordeelsvorming.

3. Ontvankelijkheid

Verzoekster voert echter geen middelen aan tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, zodat het beroep tegen dit bevel onontvankelijk is.

4. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Voorts voert zij een schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoekster uiteen wat volgt:

*“De bestreden beslissing stelt het volgende:
(...)”*

Verzoeker is het niet eens met de beslissing van DVZ.

DVZ oordeelt in de beslissing dat de aanvraag 9bis VW van verzoeker ontvankelijk doch ongegrond is vermits verzoeker niet voldoet aan criterium 2.8B van de Instructies van 19 juli 2009 omdat niet aangetoond is dat verzoeker aanwezig was op het grondgebied sinds 31 maart 2007 onafgebroken tot heden.

Het hierboven bepaalde is onjuist en in strijd met de stukken en de gegevens van het administratief dossier.

- Ten eerste wenst verzoeker te benadrukken dat de aanwezigheid op 31 maart 2007 geen punt van discussie was in de eerste beslissing van 14 januari 2011. Het is dan ook bijzonder eigenaardig dat men nu pas, na intrekking van de beslissing van 14 januari 2011, met deze argumentatie naar voren treedt. De DVZ heeft in haar eerste beslissing geen betwisting aangebracht mbt dit punt, dit betekent dat ze dit heeft aanvaard. Het feit dat de DVZ nu pas na intrekking van de eerste beslissing dit argument aanvoert om verzoeker af te wijzen maakt rechtsmisbruik uit.

- Ten tweede kan uit het geheel van de stukken niet afgeleid worden dat verzoeker niet sinds 31 maart 2007 ononderbroken in België heeft verbleven, zoals de attaché in de bestreden beslissing beweert.

Verzoeker legt oa stukken voor vanaf 1995 nl. attest Rabinaat, attest Dokter H.(...), huurcontracten vanaf november 2005 tot 30 april 2006 en vanaf 26 januari 2006 tot 31 december 2008 en enkele andere stukken.

Verzoeker legt stukken voor vanaf 1995 tot aan de aanvraag van 17 november 2009 en belangrijk voor deze aanvraag heeft hij een bewijs van aanwezigheid in 2006, 2007, 2008 dmv huurovereenkomsten en 2009 dmv de aanvraag 9bis VW.

Uit het geheel van stukken kan niet anders dan worden besloten dat verzoeker sinds minstens 1995 in België heeft verbleven en dit ononderbroken tot op heden.

Door het tegenovergestelde te beweren is de motivering van de bestreden beslissing in strijd met de gegeven van het administratief dossier en wordt de motiveringsplicht geschonden.

- Tenslotte kan erop gewezen worden dat DVZ geen enkele bijkomende vraag desbetreffende heeft gesteld eventueel in Commissie, derwijze dat zij geen grondig onderzoek heeft gevoerd alvorens tot de bestreden beslissing te komen. Nochtans komt het haar toe een behoorlijk en zorgvuldig gevoerd onderzoeker per casus uit te voeren. Immers bij gebreke aan geïndividualiseerd onderzoek naar

argumenten en stukken komt de motiveringsplicht van DVZ in het gedrang. De bestreden beslissing schendt tevens het zorgvuldigheidsbeginsel.

De motivering is niet afdoende en schendt bijgevolg artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet."

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekster ontvankelijk, doch ongegrond is. In de bestreden beslissing wordt nader gemotiveerd dat niettegenstaande de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd, de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid zich ertoe engageert om de criteria van de vernietigde instructie binnen zijn discretionaire bevoegdheid te blijven toepassen. Vervolgens verduidelijkt de gemachtigde van de staatssecretaris in de motivering van de bestreden beslissing dat verzoekster, haar echtgenoot en kinderen zich beroepen op criterium 2.8A maar dat ze hiervoor niet in aanmerking komen gezien zij vóór 18 maart 2008 geen wettig verblijf hebben gehad of noch vóór deze datum geloofwaardige pogingen hebben ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen. Voorts wordt in de bestreden beslissing aangegeven dat verzoekster en haar echtgenote en kinderen zich eveneens beroepen op het criterium 2.8B van de voormelde instructie. Dienaangaande motiveert de bestreden beslissing dat de arbeidsovereenkomst die de echtgenoot van verzoekster neerlegt, loopt tot "het einde van de werf" zodat deze niet van onbepaalde duur is, noch voor minstens één jaar blijkt te zijn afgesloten. Verzoekster zelf legt geen behoorlijk ingevuld arbeidscontract voor noch kan zij bewijzen dat zij en haar familie ononderbroken in België verblijven sinds 31 maart 2007. Hierbij wordt in de bestreden beslissing verwezen naar een doktersattest, twee huurovereenkomsten en getuigenverklaringen. Verder wordt gesteld dat het feit dat ze een appartement huren en de echtgenoot van verzoekster werkbereid is en zicht heeft op werk niet kan worden weerhouden als grond voor regularisatie. De elementen aangaande de integratie van betrokkene doen niets af aan de voorwaarden gesteld met betrekking tot de instructie van 19 juli 2009. Wat betreft de door verzoekster aangebrachte medische attesten wordt in de bestreden beslissing gewezen op de twee onderscheiden procedures, enerzijds de procedure opgenomen in artikel 9bis van de vreemdelingenwet en anderzijds deze opgenomen in artikel 9ter van de vreemdelingenwet als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. Het staat verzoekster vrij een aanvraag op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in te dienen.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gesteund, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette normdoel van de formele motiveringsplicht. Verzoekster bekritiseert de verschillende motieven waardoor zij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te

kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk en op afdoende wijze de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

Noch een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, noch een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen worden aangetoond door verzoekster.

In zoverre verzoekster een schending van de materiële motiveringsplicht beoogt aan te voeren, merkt de Raad op dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In casu heeft verzoekster op 14 december 2009 een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Hiertoe heeft verzoekster een typeformulier regularisatieaanvraag ingediend waarbij zij aan het bestuur te kennen heeft gegeven dat zij wenst geregulariseerd te worden op grond van criterium 2.8A (ononderbroken verblijf van 5 jaar + duurzame lokale verankering in België) of 2.8B (werk + duurzame lokale verankering) van de instructie van 19 juli 2009. Dit wordt niet betwist door verzoekster. Naast het betrokken typeformulier legt verzoekster ook kopijen van de nationale identiteitskaarten, een attest van de huisarts, een document van het rabbinaat, twee oude huurcontracten en een arbeidsovereenkomst van haar echtgenoot neer.

Het wordt niet betwist door verzoekster dat de gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid bij de beoordeling van de gegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt evenmin dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid binnen zijn ruime discretionaire bevoegdheid toepassing mag maken van de door hem zelf ingeroepen instructie van 19 juli 2007.

In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat verzoekster niet kan worden geregulariseerd op basis van criterium 2.8A, noch op basis van criterium 2.8B van de instructie van 19 juli 2007.

In de instructie van 19 juli 2009 wordt dienaangaande het volgende vermeld:

“Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen.

Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd.

Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.

Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

A. De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt;

En die voor 18 maart 2008 [de datum van het regeerakkoord] gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.

B. Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.

Hiertoe:

Moet het dossier binnen 3 maanden na de aanvraag aangevuld worden met een positief advies, afgeleverd door de Gewesten betreffende de aangevraagde arbeidskaart B.

Of

Moet het dossier aangevuld worden met een arbeidskaart B afgeleverd door de Gewesten, en dit op basis van een Attest van Immatriculatie van drie maanden afgeleverd met dit doel.”

Daargelaten de vraag of verzoekster genoegzaam heeft aangetoond dat zij 5 jaar ononderbroken in het Rijk verblijft, blijkt nergens uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekster voldoet aan één van de andere cumulatieve voorwaarden die moeten voldaan zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie van verblijf op grond van punt 2.8A van de instructie van 19 juli 2007, met name dat zij vóór 18 maart 2008 een wettig verblijf in België heeft gehad of een geloofwaardige poging in België heeft ondernomen om een wettig verblijf te bekomen. Deze motivering is terug te vinden in de bestreden beslissing en wordt op geen enkele wijze tegengesproken noch weerlegd door de verzoekster. Verwerende partij heeft aldus terecht geoordeeld dat verzoekster niet in aanmerking kwam voor regularisatie van verblijf op grond van criterium 2.8A van de instructie.

Met betrekking tot het punt 2.8B van de instructie verwijst verzoekster in haar verzoekschrift naar de arbeidsovereenkomst van haar echtgenoot met C.I.(...) BVBA en haar ononderbroken verblijf in België sinds 31 maart 2007.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekster zelf geen arbeidsovereenkomst heeft overgemaakt bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf en dat enkel een arbeidsovereenkomst werd ingediend in hoofde van de echtgenoot van verzoekster. Dit gegeven wordt niet betwist door verzoekster en volstond op zich reeds om vast te stellen dat verzoekster niet voldeed aan het criterium 2.8B en om aldus verzoeksters aanvraag ongegrond te verklaren. Evenwel wordt vastgesteld dat in de bestreden beslissing bovendien nog wordt gesteld dat verzoekster voorafgaand aan haar aanvraag geen ononderbroken verblijf in België heeft gehad sinds 31 maart 2007. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene beroepen zich eveneens op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar zij voldoen echter niet aan de cumulatieve voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op deze basis. Om hierop allereerst eventueel aanspraak te kunnen maken, moet immers een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Alleen de heer G. M.(...) doet dit, doch hij slaagt er verder niet in om aan te tonen dat hij sinds ten minste 31 maart 2007 ononderbroken op het grondgebied verblijft. Geen van de voorgelegde stukken, waaronder een doktersattest d.d. 27.10.2009, twee huurovereenkomsten d.d. 10.11.2005 en 25.01.2006 alsook de getuigenverklaring d.d. 02.10.2009 kunnen immers weerhouden worden als bewijzen dat betrokkene hier ononderbroken verblijft sedert 31 maart 2007.

Allereerst werd het doktersattest d.d. 27.10.2009 afgeleverd op naam van betrokkenes echtgenote, B.L.(...). Deze verklaring kan enkel eventueel aantonen dat zij voor 31 maart 2007 reeds op het Belgisch grondgebied heeft verbleven, maar bewijst geenszins dat hij hier ononderbroken verblijft sinds 31 maart 2007. De twee huurovereenkomsten tonen slechts aan dat betrokkene voor de periodes 2005-2006 en 2006-2008 een studio huurde; de getuigenverklaring louter dat de heer G.M.(...) 9200 euro betaalde aan de heer in het kader van de laatste huurovereenkomst. Hierin wordt echter niet gespecificeerd hoe en wanneer hij dit deed. Aangezien bijgevolg noch uit de voorgelegde stukken, noch uit het administratieve dossier kan afgeleid worden dat de heer G.M.(...) hier sedert 31 maart 2007 ononderbroken verblijft, wordt zijn ononderbroken verblijf in België sedert die datum niet bewezen geacht. Wat dus inhoudt dat hij evenmin aanspraak kan maken op het criterium 2.8B.”

Verzoekster moet, om in aanmerking te komen voor regularisatie op grond van artikel 2.8.B van de instructie van 19 juli 1991, voorafgaand aan de indiening van de aanvraag, sinds ten minste 31 maart 2007 ononderbroken op het grondgebied hebben verbleven. Verzoekster dient aldus te bewijzen dat hij sinds 31 maart 2007 tot en met haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet op 14 december 2009 ononderbroken in het Rijk heeft verbleven. Verzoekster legt hiertoe huurovereenkomsten neer voor de periodes van 10 november 2005 tot 30 april 2006 en van 26 januari 2006 tot 31 december 2008. Noch de ondertekende arbeidsovereenkomst van 9 november 2009, noch het attest van de geneesheer van 27 oktober 2009 vormen een bewijs van ononderbroken verblijf in het Rijk na 31 december 2008 tot aan het moment van de aanvraag op 14 december 2009. Aldus is de beoordeling van verweerder niet kennelijk onredelijk. Aangezien verzoekster niet voldoet aan één van de cumulatieve voorwaarden, is de Raad van oordeel dat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid om te oordelen dat het mogelijks vervullen van de twee overige voorwaarden, geen afbreuk doet aan het feit dat aan de eerste voorwaarde niet is voldaan en dat de aangehaalde gegrondheidsmotieven in hun geheel niet kunnen weerhouden worden als grond voor regularisatie. Verzoekster toont niet aan dat de motivering op dit punt niet afdoende is. Zoals hierboven reeds gesteld, houdt de plicht tot uitdrukkelijke motivering evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke

motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Waar verzoekster stelt dat in de eerste beslissing aangaande haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet d.d. 14 januari 2011 werd geoordeeld dat verzoekster wel voldoet aan de verblijfsvoorwaarde en verweerder hier na de intrekking van deze beslissing niet meer op kan terugkomen, stelt de Raad vast dat in de beslissing van 14 januari 2011 nergens werd aangegeven dat verzoekster voldeed aan de verblijfsvoorwaarden opgenomen in 2.8A of 2.8B van de instructie van 19 juli 1991. Hierin wordt enkel gesteld dat verzoekster niet voldoet aan criterium 2.8A aangezien zij geen wettig verblijf heeft gehad in België voor 18 maart 2008, noch een geloofwaardige poging heeft ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen en dat zij niet voldoet aan criterium 2.8B aangezien de arbeidsovereenkomst die de echtgenoot van verzoekster neerlegt, loopt tot het einde van de werf en deze dus niet van onbepaalde duur is of voor een duur van minstens één jaar. In deze beslissing werd aldus vastgesteld dat verzoekster op zijn minst niet voldeed aan één van de cumulatieve voorwaarden opgenomen in ofwel criterium 2.8A ofwel criterium 2.8B en werd er geen uitspraak meer gedaan omtrent het voldoen aan de voorwaarden van de verblijfsduur.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekster maakt niet aannemelijk, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bij het nemen van de bestreden beslissing niet uitging van een correcte feitenvinding of dat laatstgenoemde onzorgvuldig was bij de voorbereiding van de beslissing. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar verzoekster stelt dat de zorgvuldigheidsplicht is geschonden daar de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek heeft geleverd naar de situatie van verzoekster wijst de Raad erop dat verzoekster juist bij haar aanvraag werd gevraagd alle stukken over te maken die bewijzen dat zij in aanmerking komt voor regularisatie. Verzoekster heeft bijgevolg de kans gekregen alle, naar haar oordeel relevante bewijsstukken, naar voren te brengen alvorens de verwerende partij is overgegaan tot het nemen van de bestreden beslissing. De verwerende partij heeft deze stukken ook in overweging genomen, doch is van oordeel dat de overtuigingsstukken welke verzoekster heeft aangebracht geenszins kunnen bewijzen dat zij sinds 31 maart 2007 tot aan haar aanvraag om machtiging tot verblijf op 14 december 2009 ononderbroken verblijf heeft gehad in het rijk.

Waar verzoekster in haar inleidend verzoekschrift stelt dat er een schending is van de door haar ingeroepen bepalingen doordat haar geen bijkomende vragen werden gesteld eventueel in commissie, wijst de Raad erop dat deze Commissie van advies voor vreemdelingen enkel bedoeld is voor mensen die qua verblijfsduur in aanmerking zouden komen voor regularisatie maar voor wie twijfels bestaan over de lokale verankering, wat *in casu* niet het geval is. Bijgevolg bestond er geen enkele verplichting voor de staatssecretaris om de zaak voor te leggen aan de Commissie van advies voor vreemdelingen.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU